

Nicky

Pellegrino

P.S. KOM NAAR ITALIË

Kun je verliefd worden op iemand
die je nog nooit hebt ontmoet?

ROMAN

Nicky Pellegrino

P.S. KOM
NAAR ITALIË

Vertaald door Fanneke Cnossen

De Fontein

1

Nu

Belle wist niet wat ze had verwacht, maar dit in elk geval niet. Een statig palazzo met donkergroene luiken, oude verweerde stenen muren en een entree met aan weerskanten sierlijke pilaren. Het was zo imponerend dat ze even aarzelde. Was het een vergissing geweest om hier te komen? Zou ze spijt krijgen van haar impulsiviteit?

En toen zag ze hen, in de vestibule, de hele familie die wachtte om haar te begroeten. Enrico was er, met zijn vertrouwde gezicht. Achter hem de anderen: zijn twee zoons en hun echtgenotes, die haar met inspecterende blik opnamen, en een oudere vrouw, Enrico's moeder, die zich aan zijn arm vasthield. Belle had niet het idee dat ze nou stonden te popelen om haar te ontmoeten.

'Hallo,' zei ze, en ze liet haar versleten koffer op de marmeren vloer vallen, niet goed wetend of ze hun de hand moest schudden of een kus moest geven.

'Welkom, welkom.' Enrico glimlachte tenminste. Hij liep naar Belle toe, streek even met zijn wang langs de hare waarbij ze zich bewust was van zijn gladde huid en houtachtige, subtiele geurtje. 'Zo'n lange reis, al die duizenden kilometers, je zult wel moe zijn.'

'Ik heb inderdaad een beetje een jetlag,' gaf ze toe, hoewel ze eerlijk gezegd uitgevloerd was. Vele uren geleden had Belle een grijze dag in Auckland vaarwel gezegd. Sindsdien had ze op een klein

schermpje achter op de stoel vóór haar naar een serie slechte films gekeken en te veel smerig vliegtuigvoer gegeten, omdat er nu eenmaal niets anders te doen was. Nu waren haar enkels gezwollen, hing haar haar slap en had ze een opgeblazen buik.

‘Nieuw-Zeeland is ook zo ver weg,’ merkte een van de echtgenotes beleefd op. Ze had donker haar, ronde wangen en was heel knap om te zien. Ze droeg een met de hand geborduurd, gesmukt jurkje dat haar gebruikte benen goed deed uitkomen.

De andere jonge vrouw had ook donker haar en was ook knap om te zien, maar zij had een hoekiger gezicht en de huid onder haar ogen vertoonde rimpels van vermoeidheid. Een hand rustte op haar bolle buik en Belle probeerde zich te herinneren of Enrico had gezegd wanneer zijn kleinkind werd verwacht.

‘We waren van plan om in de tuin te gaan lunchen,’ zei hij nu tegen haar.

Het was beter geweest als Belle een paar nachten in Rome was gebleven, dan was ze hier nu uitgerust en verfrist aangekomen. Ze was zich ervan bewust dat Enrico’s zoons ernstig naar haar starden en dat de frons niet van zijn moeders gezicht week. Ze had duidelijk geen beste eerste indruk gemaakt.

‘Lunch lijkt me heerlijk,’ zei ze en ze schoof elke gedachte aan een lange douche en een middagdutje aan de kant.

Enrico stelde haar aan iedereen voor, hoewel Belle al foto’s had gezien, dus ze herkende in de chagrijnig ogende oudste zoon Gianni, met naast zich zijn bleke en zwangere vrouw Katarina. De andere zoon, Pietro, had krulhaar en droeg om zijn slanke polsen een paar Afrikaanse geweven vriendschapsarmbandjes. Hij was pasgeleden getrouwd met de mooie Perla. En dan was Enrico’s moeder er nog, de oude signora. Belle wist nog steeds niet hoe ze haar moest aanspreken, zelfs niet nadat ze aan haar was voorgesteld en ze haar door een lange gang meenamen langs een gewelfde eetruimte en een kamer vol antieke stoelen en marmeren beelden.

Uiteindelijk waren ze op het terras, dat uitkwam op een kleine, symmetrische tuin, die op zijn beurt weer leidde naar een rechthoekig zwembad, een loggia met nog meer sierlijke pilaren en een lage kalkstenen muur met uitzicht over de olijfgaarden die zich over de rode aarde naar de zee uitstrekten.

‘Hoe lang woon je hier al?’ vroeg Belle aan Enrico, terwijl ze aan een tafel in de schaduw van de loggia plaatsnamen.

‘Ik ben hier geboren,’ zei hij tegen haar. ‘Het huis is al heel lang familiebezit en steeds overgegaan van oudste zoon op oudste zoon, volgens traditie.’

‘Ik realiseerde me niet dat het zo... indrukwekkend was.’

Elke keer dat ze tijdens die lange Zoom-gesprekken hadden gechat, had Enrico in zijn thuishok gezeten. Dat had er niet bijzonder chic uitgezien, het was gewoon een kleine ruimte, een alkoof bijna. Nu besepte Belle dat zijn bedrijf in een ander, veel groter kantoor gevestigd moest zijn. Het was nooit in haar opgekomen dat Enrico zo rijk kon zijn.

Ze keek naar hem, zoals hij aan het hoofd van de tafel zat en glazen vulde met prosecco, en Belle realiseerde zich dat het enige wat zij van deze man wist, was dat hij haar aan het lachen maakte en dat hij een vriend voor haar was, maar dat ze hem verder totaal niet kende.

Hij was langer dan ze had verwacht, en ook magerder. Vóór vandaag had ze hem alleen maar op een computerscherm gezien, waarop vooral zijn hoofd en schouders te zien waren. Nu vielen haar andere dingen op. Zijn manier van bewegen, zelfs zijn houding, straalde zelfvertrouwen uit. En toen hij haar een glas prosecco aanreikte, zag ze dat hij lange, gebruinde vingers had met keurig gemanicuurde nagels.

‘We moeten een toast uitbrengen,’ verklaarde hij, toen iedereen een drankje had. ‘Op Belle. We zijn zo blij dat je naar Italië bent gekomen en we hopen dat je hier een gelukkige tijd gaat beleven.’

Ze hieven allen het glas, maar Perla was de enige die iets zei. ‘Op Belle,’ echode ze lief. ‘Welkom.’

‘Dank jullie wel, ik ben heel blij om hier te zijn,’ antwoordde Belle, die zich nog altijd verdoemd voelde, hoewel ze niet wist of dat aan de plek of aan de jetlag lag.

Iedereen staaide naar haar, wachtte tot ze nog iets zou zeggen. De oude signora, wier ogen zo diep in de vlezige plooiën van haar gezicht lagen dat ze op de krenten in een krentenbol leken, de knappe zoons en de jonge vrouwen, de een met een glimlach op haar gezicht en de ander nu zo mogelijk nog bleker.

‘Wat is dit mooi.’ Belle raakte het ivoorkleurige linnen tafelkleed even aan. ‘Een ontwerp van jullie?’

‘Ja, ja.’ Enrico glimlachte naar haar. ‘Evenals de jurk die Perla draagt, mijn overhemd en mama’s omslagdoek, allemaal ambachtelijke linnen producten van Casa di Ginaro. Ik heb je toch iets van ons gestuurd?’

‘Servetten,’ bracht Belle hem in herinnering. Ze waren prachtig verpakt, acht witte linnen servetten met een subtiele glans van met de hand vervaardigd borduurwerk. Ze had ze in een la weggestopt en niet de moeite genomen ze weer tevoorschijn te halen. Belles tafel was bezaaid met een allegaartje van vintageporselein en jampotten vol geplukte wilde bloemen. Ze mocht graag mensen uitnodigen voor luidruchtige, rommelige etentjes, waarbij ze bij gebraden kip hun vingers aflikten, rode wijn morsten en kruimels rondstrooiden. De servetten waren een geschenk van Enrico, dus bewaarde ze die, maar Belle kon zich niet voorstellen dat ze ze ooit zou gebruiken.

Ze had meer aandacht moeten besteden aan die servetten, aan wat ze haar vertelden. Ze zeiden dat Enrico een man was die de dingen deed zoals het hoorde, niet iemand die voor zijn vrienden achteloos velletjes papier van een keukenrol afscheurde om er hun kleverige monden en handen mee af te veegen, heel anders dan Belle.

‘Prachtige linnen servetten,’ voegde ze eraan toe. ‘Met een geborduurd wapen erop.’

‘Ons familiewapen,’ Het was de oude signora die dit zei, terwijl ze Belle met haar kraalooigjes strak aankeek. ‘Het is historisch.’

‘Dus je hebt je eigen wapen.’ Belle was onder de indruk, en dat was ook de bedoeling, klaarblijkelijk.

‘Veel families hebben er een,’ zei Enrico schouderophalend. ‘Zo ongebruikelijk is dat niet.’

De lunch werd gebracht door een vrouw met een schort voor. Het waren kleine porties maar het zag er allemaal even heerlijk uit. Een met een romige tomatensaus overgoten krul spaghetti met een flinke toef smakelijke uien. Venkel met citroenrasp geserveerd met zoete langoustines. Zachte, met bloem bestoven kuiltjesbroodjes. Het water liep Belle in de mond maar ze nam voorzichtige hapjes. Het was niet eenvoudig om niet te morsen op het smetteloze linnen tafelkleed, en al helemaal ongepast om met een stuk brood haar bord tot op de laatste druppel schoon te vegen zoals ze dat thuis altijd deed.

‘Mijn zoon zegt dat je in de kunstwereld zit,’ merkte de oude signora op.

‘Ik heb een kleine galerie,’ zei Belle tegen haar.

‘In de stad?’

‘Nee, in het kustplaatsje waar ik woon. Eigenlijk is het een aanbouw aan het huis, en ik verkoop schilderijen, keramiek, handwerk, dat soort dingen.’

‘Gaat het goed? Is het succesvol?’

‘Het kan vriezen en het kan dooien, zoals bij elk bedrijf.’ Belle was niet van plan te doen alsof het anders was. ‘En het is heel klein.’

‘In deze familie zijn we zo bevoorrecht dat we er heel warmpjes bij zitten,’ zei de signora. ‘Mijn overgrootmoeder stond aan de wieg van Casa di Ginaro. Ze begon klein, met de gesmokte nachtponnen die ze zelf naaide en borduurde. Langzaam zijn we gegroeid.’

Belle had uiteraard de website van Casa di Ginaro bekeken en haar wenkbrauwen opgetrokken toen ze zag wat hun producten moesten kosten. Wie betaalde er nou zo veel geld voor linnen kleding en huishoudelijke artikelen? Maar toch, om de een of andere reden was ze er nog steeds van uitgegaan dat Enrico net zo was als

zij, niet rijk of arm, maar er ergens tussenin. Op de webfoto's had hij zo te zien geen log gouden Rolex-horloge gedragen, geen glitter of blingbling, helemaal niets opzichtig. Wat bij Enrico opviel, zowel op foto's als in het echt, was de fonkeling in zijn ogen als hij glimlachte en zijn jongensachtige gezicht. Er waren ook een paar foto's van hem tijdens modeshows, omringd door zijn familie, en een aantal waarop hij poseerde voor tijdschriften. Op een ervan lag Enrico languit op een ligbed naast zijn zwembad, maar nergens een afbeelding van de chique voorgevel van het palazzo. Ze was een beetje beledigd nu bleek dat hij rijk was, alsof hij de hele tijd had gelogen en bedrogen, dingen voor haar had achtergehouden.

Deze reis had de ontsnapping moeten zijn waar ze zo'n behoefte aan had, het antwoord op al haar problemen. Kom naar Italië, had Enrico gezegd, en Belle was daar halsoverkop op ingegaan. Hij woonde in Ostuni, een duizelingwekkend witte stad op een heuveltop, die vanaf een vlakte vol olijfbomen oprees. Ze vond de foto's ontzagwekkend en de beschrijvingen die erbij stonden deden de rest. Een labyrint van steegjes, trappen en bogen, huizen gebouwd op huizen, een geschiedenis die honderden jaren terugging.

En nu was ze hier, in dit palazzo, met zijn familie en een man die bijna een vreemde leek. Belle was nu in Italië en ze zou er het beste van moeten zien te maken.

2

Toen

Belle had toen ze met Ari trouwde altijd geweten dat de kans bestond dat ze ooit weduwe zou worden. Niet dat ze daaraan dacht tijdens het poseren voor de bruidsfoto's, op het verwaaide gras op de duinen boven de oceaan. Ze droeg een zomerjurkje, bloemen in haar blonde haar, en het was ijzig koud omdat het weer was omgeslagen. Maar toch bruiste ze van geluk.

Niet iedereen was daar zo gelukkig mee. Vanaf het begin had haar moeder niet onder stoelen of banken gestoken dat ze het leeftijdsverschil helemaal niets vond en elke keer wanneer ze gedurende de ceremonie een blik naar haar of haar stiefvader wierp, vond ze dat ze er met een zuur gezicht bij zaten. Uiteindelijk keek Belle maar niet meer naar hen. Ze was halverwege de veertig en Ari was twintig jaar ouder. Gekleed in een wit overhemd met korte mouwen, de groensteen die hij altijd droeg glansde om zijn hals, haar bruidegom leek een man in de kracht van zijn leven.

Ari zag er jonger uit dan hij was maar deed zich nooit anders voor. Hij ging surfen als de golven wild waren, galoppeerde met zijn paard over het zwarte zandstrand, over het zwerfhout springend dat hij op zijn pad tegenkwam. Je zag wel dat hij ouder was dan zij, maar een verschil van twintig jaar zag je er niet aan af. Je zag zijn brede schouders en sterke handen, hoorde de diepe bas van zijn stem, je

voelde zijn energie, hij leek nooit kwetsbaar. Belle had lang op een man als Ari gewacht.

De eerste keer dat ze hem ontmoette, was tijdens een tentoonstelling van zijn schilderijen. Een vriendin had gevraagd of ze met haar mee ernaartoe ging. Ari was haar docent geweest bij een kunstcursus voor volwassenen en de galerie die zijn werk exposeerde, besteedde daar meer aandacht aan dan anders, omdat dit voor de laatste keer was, het einde van een lange carrière.

‘Mijn kunst is alles voor me geweest, maar ik geloof dat er meer is in het leven en het wordt tijd om dat nu te gaan meemaken,’ had hij in zijn korte toespraak gezegd. ‘Ik wil me niet meer in mijn studio verstoppen. Ik wil met beide benen in de wereld staan, tussen de mensen, en gaan leven.’

Belle had helemaal achter in de ruimte gestaan, met een glas lauwe chardonnay in de hand, en had over de hoofden van al die mensen naar hem staan staren, en ze stond versteld van hem.

De tweede keer dat ze hem zag was tijdens een barbecue. Ari had gesurft en zijn huid was zoutig, zijn haar zat uit zijn brede, bruine gezicht naar achteren geplakt. Ook toen had Belle geen woord met hem gewisseld.

De derde keer was vooropgezet geweest. Belle kon Ari niet uit haar hoofd zetten. Ze zei tegen haar vriendin dat ze spijt had dat ze niet een kunstwerk van hem had gekocht, en aangezien de expositie voorbij was, gaf de vriendin zijn contactgegevens aan haar door en opperde dat ze naar zijn studio bij het strand van Muriwai moest gaan. ‘Daar heeft hij een hele verzameling van zijn vroegere werk, als er iets bij zit wat je mooi vindt, wil hij dat vast wel aan je verkopen. Waarschijnlijk heeft hij het geld nodig.’

Ari herinnerde zich haar niet van de expositie of de barbecue. Maar hij zei dat ze zondagmiddag langs kon komen om de overgebleven schilderijen in zijn studio te bekijken.

‘Komende zondag?’ vroeg Belle.

‘Als je wilt.’

‘Hoe laat komt je het beste uit?’ vroeg ze.

‘Maakt niet uit,’ zei Ari tegen haar met zijn donkere basstem. ‘Als ik er niet ben, vind je de sleutel onder de mat, dus dan kun je jezelf binnenlaten en koffiezetten. Ik ben niet ver uit de buurt.’

Zijn huis bevond zich in een kreupelbosje, aan het eind van een korte oprijlaan die van de kustweg omlaag voerde, het was een kleine houten cottage met een overdekte veranda en aan één kant een studio. Belle klopte aan en riep zijn naam, maar er kwam geen antwoord, dus pakte ze de sleutel van onder de mat en liet zichzelf binnen.

Het was er een en al kunst, schilderijen stonden naast stapels boeken, schappen met glaswerk en keramiiekkommen, een verzameling geweven vlastassen aan een muur, een half afgemaakt wandkleed aan de andere. Belle stond daar maar, nam het allemaal in zich op en vond Ari intrigerender dan ooit.

Hij had paardgereden en droeg een stoffige spijkerbroek, een geelbruine hond liep aan zijn hielen. Hij beende naar binnen en zei: ‘*Kia ora*. Je hebt geen koffie gezet.’

‘Ik keek alleen maar rond... was eigenlijk nieuwsgierig,’ gaf ze toe.

In deze kleine ruimte, zo dicht bij hem, voelde Belle zich even zenuwachtig als een tiener, ze hoopte dat het niet te zien was.

‘Ben je echt gestopt met schilderen?’ vroeg ze terwijl hij in zijn keuken ging koffiezetten en een pak gemberkoekjes openmaakte.

‘Echt waar, ja,’ zei Ari.

‘En mis je het niet?’

‘Niet echt, het voelt alleen vreemd omdat ik me niet kon voorstellen om ermee op te houden, maar op een dag wilde ik niet meer, alsof er iets in me veranderd was. Ik keek naar mijn schilderijen, mijn kwasten en een leeg schildersdoek, en het was er niet, wat het ook was waarmee ik die schilderijen heb gemaakt, het was verdwenen.’

‘Dat klinkt verschrikkelijk,’ zei Belle. Ze was haar hele leven creatief geweest, op zoek naar iets waar ze echt goed in was. Ze kon niet tekenen of schilderen, haar keramiek was wiebelig, in fotografie blonk ze ook niet echt uit, zelfs de mozaïeken die ze maakte waren niet verrassend. Om echt talent te hebben, en dat dan kwijt te raken, ze kon het zich niet voorstellen.

‘Ik heb nu veel meer tijd om paard te rijden,’ zei Ari tegen haar. ‘Om te surfen, vrienden te ontmoeten, naar muziek te luisteren of gewoon niets te doen. Zo erg is het niet, hoor.’

Met de koffie in de ene hand en gemberkoekjes in de andere nam hij haar mee naar zijn studio. Die stond stampvol schilderijen, een paar vroege werken van inheemse vogels, de portretten waarmee hij beroemd was geworden en een paar latere stormachtige strandtafereelen.

‘Ik weet eigenlijk niet hoe ik hier een keus uit moet maken,’ zei Belle.

‘Geen haast, hoor,’ zei hij tegen haar. ‘Kijk gewoon rond, dan ga je weg en denk je erover na. Als er iets bij zit wat je mooi vindt, kom je weer terug om er weer naar te kijken. Een schilderij kopen is als een verbintenis: wanneer je de juiste keus maakt, zijn jullie heel lang samen.’

Belle vond zijn werk geweldig, vooral de zeegezichten, die abstract waren en in verzadigde kleuren. Ze voelde zich het meest aangetrokken tot een kleiner doek, zonder lijst, dat op een ezel balanceerde. Ze bleef er een poosje naar kijken, wist dat ze dat wilde hebben, maar ze wilde een reden hebben om terug te komen.

‘Geen probleem,’ zei Ari. ‘Als ik er niet ben, kun je jezelf gewoon binnenlaten. Je weet waar de sleutel ligt.’

Dus kwam Belle de volgende zondag weer, en de zondag daarop ook, en op een laatste zondag bracht ze een picknick mee die ze samen verorberden naast een beek in het bos dat zich uitstrekte tussen zijn huis en de oceaan. Tegen die tijd wist ze heel zeker dat het niet

een verbintenis met een van Ari's schilderijen was die ze wilde. En de glimlach die elke keer dat hij naar haar keek op zijn gezicht verscheen, gaf Belle reden tot hoop dat hij er ook zo over dacht.

Vanaf het allereerste begin voelden ze zich bij elkaar op hun gemak. Hoe meer ze elkaar leerden kennen, hoe natuurlijker het voelde. Zittend tussen het lange gras, luisterend naar het stromende water onder hen en de zingende vogels boven hen vroeg Belle Ari naar zijn leven. Ze wilde alles van hem weten, om de jaren van zijn leven in te halen van vóórdat ze elkaar hadden ontmoet, en dat wilde ze zo snel mogelijk doen.

‘Ben je niet getrouwd?’ vroeg ze, want dat was iets wat ze vooral wilde weten.

‘Geweest,’ zei hij en hij leunde naar achteren op het picknickkleed, de handen achter zijn hoofd en zijn blote voeten in het gras. ‘Ze ging naar Australië op familiebezoek en is niet meer teruggekomen.’

Belle snapte er niks van hoe iemand zo'n man kon verlaten. Toen ze dat zei, haalde Ari slechts zijn schouders op.

‘Misschien was ik voor haar niet altijd even geweldig. Kunstenaars zijn lastig om mee te leven. Als het met ons werk niet goed gaat, is niks goed. Daar heeft ze jarenlang mee te maken gehad. Waarschijnlijk had ze eerder bij me weg moeten gaan.’

‘Je bent geen kunstenaar meer,’ merkte Belle op. ‘Betekent dat dat je nu niet meer lastig bent om mee te leven?’

‘Dat hoop ik maar. Je zou in de buurt moeten blijven om dat te ontdekken.’

‘Zou je willen dat ik in de buurt blijf?’ vroeg ze, en ze verplaatste haar blik naar een rij zilverberken, omdat ze die vraag zomaar durfde te stellen.

Ari wachtte een paar ogenblikken voor hij antwoord gaf en zei toen met zachte, donkere stem: ‘Als je dat maar weet.’

Belle boog zich naar hem toe en kuste hem voor het eerst, zacht en

kort. Toen ze zich terugtrok, glimlachte hij. ‘Zondagsmeisje,’ zei hij. ‘Als ik nog schilderde, zou je gezicht me inspireren.’

En toen waren zijn armen om haar heen en zijn lippen op de hare. En het scheen Belle toe dat hij op haar had gewacht, net zoals zij haar hoop op hem had gevestigd.

Die avond reed ze niet terug naar de stad, was eigenlijk nooit meer in haar eigen huis en het duurde niet lang of ze had het huurappartement opgezegd en was bij Ari ingetrokken. Hij was groter en forser dan welke man in haar leven ook was geweest, en op de een of andere manier ook onverzettelijker. Hem leren kennen was voor haar een levensvulling.

‘Kijk jou nou eens,’ zei ze, terwijl ze door een oud fotoalbum bladerde dat ze op een hoge plank in de logeerkamer had gevonden. Daar was ze een vergeeld kiekje tegengekomen van hem met zijn neefjes op het strand. Zijn bovenlijf was bloot, om zijn hals hing de groensteen die hij nog steeds droeg, terwijl hij breed grijnzend een gevangen vis in de lucht hield.

‘Ik vond mezelf toen een hele piet,’ zei hij, en hij keek er hoofdschuddend naar. ‘Ik was toen zo vol van mezelf.’

Belle streek met haar vinger de ezelsoren van de foto glad, Ari was ouder geworden, maar was nog altijd herkenbaar als deze man, maar dan een zachtere en rijpere versie.

‘Dan hebben we elkaar op het juiste moment ontmoet,’ zei ze. ‘Toen we aan elkaar toe waren.’

‘Ja, dat lijkt me ook. We hebben elkaar precies op het juiste moment gevonden.’

Net als haar moeder konden veel mensen niet verder kijken dan het leeftijdsverschil, alsof dat het enige was wat ertoe deed. Maar wat maakte het uit dat ze van totaal verschillende muziek hielden en waren opgegroeid met het kijken van films die mijlenver uit elkaar lagen? Er was niemand anders bij wie Belle wilde zijn, en zo dacht Ari er ook over.

Ze veranderden elkaars leven. Belle had nog nooit zo'n lieve man als Ari gekend, die vliegvlugge jonge vogels redde en spinnen vrijliet die hij in huis aantrof. Door zo veel dagelijkse liefde kreeg ze meer houvast. En zij vulde de lege ruimtes in zijn leven die waren ontstaan nadat hij zijn kunst was kwijtgeraakt.

Het was Ari die haar aangemoedigde om in de aanbouw de galerie te beginnen. Belle had in de filmindustrie als rekvisiteur gewerkt, maar daar was nu niet veel in te doen en ze had al een poosje geen werk gehad. En mocht er een klus zijn, dan betekende dat lange dagen en zou ze misschien voor haar werk van huis weg moeten. Belle wilde niets doen waardoor ze te ver weg van Ari zou zijn. Dit leek het juiste moment voor verandering, bovendien stond het idee van een eigen galerie haar wel aan.

Ze begon met de verkoop van de rest van Ari's schilderijen, en toen de ruimte leeg raakte, vulde ze die aan, eerst met werk van zijn vroegere leerlingen en vrienden, later met handwerk van plaatselijke ambachtslui. Een vrouw die boven op het klif een herenhuis had gebouwd vroeg Belle om een serie kunstwerken aan te kopen, en het zag ernaar uit dat ze de filmindustrie voorgoed de rug had toegekeerd, net als haar leven in de stad.

Soms praatte Ari over schilderen. Dan streek hij met zijn vingers over de vlakken op haar gezicht, of streek met zijn handen over de lengte van haar lichaam en dan klonk zijn stem weemoedig. 'Als je nou maar een beetje eerder was komen aanwaaien,' zei hij dan tegen haar. 'Dan zou ik je eindeloos geschilderd hebben.'

'Is het echt te laat?' vroeg Belle, die niets liever had gewild.

Maar Ari had al zijn kwasten schoongemaakt en opgeborgen, zijn lege doeken aan de kunstacademie gegeven, de muurschilderingen die hij nooit had kunnen afmaken overgeschilderd en kunstwerken van andere mensen aan de maagdelijke muur gehangen.

'Het is weg, wat ik ooit ook heb gehad,' zei hij spijtig. 'Ach, nou ja, het was mooi zolang het duurde.'

Later vroeg Belle zich af of dit een van de eerste symptomen was van dat er iets mis was, maar destijds besepte niemand dat nog. Zijn vrienden leken zijn ommezwaai te accepteren als deel van het ouder worden, iedereen ging toch een keer met pensioen? En Ari maakte er meestal geen punt van. Hij genoot van wat hij nog wel kon. Hij genoot van het leven.

Als hij surfte, zat Belle vaak op het strand te kijken, hoewel ze nooit de neiging kreeg om zelf de golven te bedwingen. En wat zijn paard aanging, Ari liet haar zien hoe ze de halster moest aanbren-gen, hoe ze hem door het hek naar de omheinde weide moest leiden zonder dat de rest van de kudde om haar heen groepte. Hoewel Belle zelf niet met dieren was opgegroeid, leerde ze van zijn geelbruine hond Waru te houden en vond ze het gaandeweg niet meer erg als hij op het voeteneind van hun bed sliep. Maar bij het grote witte paard Tama voelde ze zich nooit erg op haar gemak.

Ari reed het hele jaar door paard. En hij surfte zelfs in de winter in Maukatia Bay. Hij leek onstuitbaar. Maar zelfs toen moesten er signalen zijn geweest en die zag iedereen over het hoofd, zelfs Belle.

Eerlijk gezegd leek zijn geheugen nooit al te best te zijn geweest. Ze vond met potlood neergekrabbelde lijstjes op de achterkant van oude enveloppen, dingen die hij moest doen, mensen die hij moest bellen, voorraden die hij moest aanvullen als hij weer in de stad was. Hij vergat gedenk- en verjaardagen, maar onthield de belangrijke dingen. Hij wist hoe Belle haar koffie dronk, het geurtje dat ze droeg en haar lievelingsbloemen. En hij vergat nooit haar lief te hebben.

Soms leek zijn geest weg te zwerven, te verdwalen zelfs. Hij liet pannen droogkoken op de kookplaat en vergat de auto vol te gooien met diesel. Hij maakte afspraken om ergens naartoe te gaan en mensen te ontmoeten om vervolgens niet te komen opdagen. Als ze hem dan niet te pakken konden krijgen, belden ze dikwijls Belle, en zij verontschuldigde zich dan voor hem. Typisch iets voor hem, hij was

een creatieveling, zei ze dan, zat de helft van de tijd met zijn hoofd ergens anders.

Belle negeerde de kleine signalen omdat ze dat wilde, ze keek doelbewust de andere kant op. Totdat die signalen groter werden en ze er niet langer omheen kon.

Eerste druk juni 2023

Oorspronkelijke titel *P.S. Come to Italy*

Oorspronkelijke uitgever Orion Fiction, an imprint of the Orion Publishing Group Ltd

Copyright © 2023 Nicky Pellegrino

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2023 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Fanneke Cnossen

Omslagontwerp Splendid Grafisch Ontwerp

Omslagillustratie © Shutterstock/Freepik

Opmaak binnenwerk Mat-Zet b.v., Huizen

ISBN 978 90 261 6699 0

ISBN e-book 978 90 261 6700 3

ISBN luisterboek 978 90 261 6701 0

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.